

TÄHKEKE

NR. 12

1976

KÄBIDEGA OKSAD

Nädal enne nääripühi märkas, et vaas on tühi. Sosistasin: «Pole viga, varsti sul ei ole igav, lähen metsa, valin ise sinule sealt seltsilise.»

Aga valik oli raske. Metsas kasvas mitu kaske, oksad harali ja peened, okstel nagu kaunid meened lumemeistri miniehted, mitu tuhat lumetähte.

Männid aga, ikka virged, ikka rahulikud, sirged, hoidsid nagu anemoone oma okstel lumekroone.

Siis mu silma hakkas suur okkiline kuusepuu, kuuseokstel aga nägin mitut helepruuni käbi.

Enam vaas ei ole tühi, ootame koos nääripühi.

KELGUVÕISTLUS

Koolimaja lähedal vanas pargis oli kelgumägi. Oktoobrilapsed käisid seal tihti pärast tunde liugu laskmas.

Kui tähejuht Naida ühel päeval ütles, et lapsed võtaksid järgmiseks koonduseks kelgud kaasa, viskas Väino käega: «Ah, jälle kelgutamine... Siis on meid mäel nii palju, et õiget sõitu ei saagi teha.» Seda teati, et Väino punane «Salvo» kelk tuiskas alati kõige järsematest ja kõrgematest kohtadest alla. Ja tema hüüdu — «Eest ära, tee vabaks!» — olid ka kõik klassikaaslased kuulnud.

Koondusepäeval ütles Naida, et tuleb kelguvõistlus. Tähelapsed vaatasid kohe Väino poole — küllap tema on võistluse võitja.

Poiss ise kehtas õlgu: «Noh, võib ju sõita ka, kui just mõnda titemäge ei valita.»

Aga titemäge ei valitud. Tähekesejuhid koos õpetaja Järvega ootasid neid üsna pika ja järsu liutee juures. Kui Linda seda nägi, sosistas ta Tanjale: «Oi, mina siit küll ei julge...!»

Oktoobrilapsed jaotati paaridesse. Kõigepealt pidi iga paar kelgu mäest üles vedama ja siis sellega alla sõitma. Kes kõige kiiremini stardipaika tagasi jõudis, oli võitja. Õpetaja Järv mõõtis kelguga aega.

Esimesena sõitsid Arno ja Ene. Aga kelgutee tegi ühes kohas väikese käänaku ja seal nad hange lendasidki.

«Häh!» ütles Väino ja naeratas põlglikult.

Kui Arvo ja Linda kord tuli, sai ka naerda. Mõlemad jooksid küll kiiresti mäest üles ja jõudsid õnnelikult alla ka, kuid kõik nägid selgesti, kuidas Lindal olid silmad kõvasti kinni pigistatud. Pärast oli Lindal natuke piinlik. Aga õpetaja ütles:

«Tubli! Te olite üsna nobedad!»

Siis pidid jooksma-sõitma Väino ja Tanja. Väino tegi kohe algul feistmoodi kui eelmised võistlejad: ta võttis kelgu kaenlasse ja Tanja jooksis niisama. Kuid poole mäe peal takerdusid poisi jalad kelgunööri, ta komistas ja pillas sõiduriista käest. See libises üsna palju maad tagasi. Mõne hetke pärast sai Väino kelgu jälle kätte, aga aega oli ikkagi läinud.

Väino-Tanja allasõit oli vägev küll. Oõtsudes ja hüpeldes kihutas nende kelk. Käänudel lumi lausa tuiskas. Ja lõpujoneest libisesid sõitjad veel hea tüki maad edasi. Kuid aja järgi olid nad alles kolmandal kohal. Väino läks mossis näoga eemale. Teistel polnud aega teda tähele panna, sest kelgumäel oli lõbu ja põnevust rohkesti.

Aga kui lõpuks õpetaja Järvgi mäest alla sõites käänu kohal lumme lendas, oli ka Väino naerjate seas.

Võistlustulemuse ritta seades selgus, et kõige kiiremad olid olnud Arvo ja Linda. Neile anti ka auhind — uhke uhiuus kelk, mille Naida klassi poisid olid ise töökojas meisterdanud.

Esimese sõidu uue kelguga lubasid Arvo ja Linda teha Väinol.

OSKAR TANNER

MEIE
TÄHES

Illustreerinud VIRVE KOTKAS

Pildistanud GUSTAV GERMAN

...HOOGSAST LAULUST
HELISEMAS SAAL —
ALGAMAS ON KOOLIPÄEV
MEIE KAUNIL MAAL...

Muusikatunnid algavad ikka lauluga. Ja kui kolmkümmend Tallinna 22. Keskkooli esimese klassi õpilast laulavad, siis heliseb avar klassiruum tõepoolest. Ometi pole õpetaja Ene Kangron päris rahul.

«Laulma peab muidugi tugeva häälega, nii laulavad muusikaklassi lapsed ikka,» ütleb ta, «aga katsume ise hoollega kuulata, kas meie hääl on ka hästi ilus ja selge — kõige ilusam ja selgem maailmas!»

Õpetaja hääl on küll ilus ja selge. Siis kui ta ette laulab. Ja siis ka, kui ta jutustab, kuidas käopoeg riputas metsas puukstele ilusaid värvilisi mune. Igale munale otsis õige koha.

Käopoja-lugu on lastele eelmistest tundidest tuttav. Nad teavad, et sellel puul oli viis oksa. Ning seda ka, et vihikusse ei jõua ju alati tervet puud joonistada. Sellepärast joonistatakse ainult oksad — hästi pikad ja sirged. Ja et neid oksa nimetatakse noodijoonteks. Värvilised munad pole aga midagi muud kui helikõrgusastmed. Praegu tuntakse neist kahte: punane on SO ja sinine MI. Neid osatakse laulda ka, kui õpetaja käega näitab, sest kummalegi vastab kindel käemärk. Edasi räägib õpetaja käopoja kelladest. Üks neist on suur ja käib ikka tikk-takk, tikk-takk, teine väike ja käib tiki-taki, tiki-taki. Suurema kella

rütmis saab ilusasti kohapeal sammuda, aga väiksema kella rütmis peab juba päris jooksuma. Rütmis võib ka käsi plaksutada. Ja rütmi võib ka rütmipillidel mängida. Neid on siin mitmesuguseid. Üks on trummi moodi, ainult kõrinad on küljes. Selle nimi on tamburiin. Pika varrega lusika moodi pilli kohta ütleb Kadri, et see on kastan. Tegelikult on nimetus siiski natuke keerulisem: kastanjett. Tamburiinid kõrised nagu suured kellad, kastanjetid klõbisevad nagu väikesed.

Siis tuleb igaühel mõelda pealkiri klaveripalale, mille õpetaja ette mängib.

«Karumäng,» ütleb Marko. Tõepoolest — aeglasel madalal helid loo alguses on justkui karu tammumine.

«Põrnikas ja kelluke...» Nojah, see võis ju olla ka põrnika pörr-pörr! Ja kelluke oli pärast ka.

«Polka...»

Aga tegelikult oli loo pealkiri «Kuus väikest trummarit».

Tähendab, et ei olnud karu tammumist, põrnika pörr-pörr ega kellukest, vaid olid hoopis suured ja väikesed trummid. Ja ei olnud polka, vaid hoopis marss.

...Kui aga lastel küsida, milline tund neile koolis kõige rohkem meeldib, vastavad nad, et muusikatund. Ja laulmine kooli mudilaskooris. Sest koorilaul on väga tähtis tund: seal õpetatakse ju laule koolinoorte laulupeoks. Ja piduliste hulgas tahab kindlasti olla iga selle klassi laps.

HELGA KUIMET

MUUSIKATUND

Tühja merd on kurb vaadata

HELLE LAAS

Mul on oma meri, milles elab ehtne merekoll, kes käib aeg-ajalt veepinnal õhku võtmas ja jätab mulli järele. Mul on oma päris laevad, valgete purjedega, ja nad veavad kuldkive ühest sadamast teise. Minu meri on alati vaikne. Ainult kord tekkis seal torm ja hävitas kogu mu laadungi. Pidin oma laevad sadamasse kuivama jätma, sest märgade purjedega ei saa laevad sõita. Nad võivad külmetuda ja haigeks jääda.

Naabri Peeter naeris:

«Sul ei ole mingit merd, see on ainult väike allikas.»

Miks ei või allikas olla minu meri, kui seal elab ehtne merekoll?

«Sul pole mingeid kuldkive, need on vilgukivid.»

Miks ei või vilgukivid olla kuldkivid, kui ma olen nad ise välja kaevanud? «Torm tekkis sellest, et astusid jalaga allikasse.»

Astusin kogemata. Kui oleksin teadnud, et sellest õnnetus tuleb, poleks ma

mingi hinna eest astunud.

«Laevad on sul lihtsalt männikooretükid!»

Miks ei või männikooretükid olla minu laevad? Vanaisa ise tegi nad ja pani ka purjed peale. Ütles, et täitsa nagu päris.

«Laevad ei külmetu kunagi ega jää haigeks. See kõik on sinu enda väljamõeldis.»

Ei ole tõsi! Miks ei või minu laevad külmetuda ja haigeks jääda? Kord, kui ma vanaisaga sadamasse käisin, seisis seal mitu laeva. Küsisin siis: «Miks need laevad merel ei ole?» Vanaisa seletas, et need on vanad haiged laevad ja neid ei lähe enam kellelgi tarvis.

Mina aga ei taha, et minu laevu ühel päeval enam tarvis ei lähe ja nendega kuldkivikesi vedada ei saa. Tühja merd on kurb vaadata. Sellepärast paningi oma laevad päikese kätte kuivama, et nad ei külmetuks. Rääkigu naabri Peeter mis tahab! Mina usun oma merd ja oma laevu.

ÕPETLIK LUGU LUMIVALGEKESEST JA LUBIVALGEKESEST

IKO MARAN

Planguserval said kokku kaks plüskassi. Üks neist oli lumivalge, teine lubivalge.

«Tere, Lubivalgeke!» hüüdis Lumivalgeke. «Tore, et sind kohtasin. Olen tahtnud ammu küsida, mis karva plüskassid on sinu meelest kõige paremad.»

«Kus alles küsimus!» kostis Lubivalgeke. «Loomulikult valged.»

Lubivalgeke vastus meeldis Lumivalgekele, seda oli kohe tema näost näha. Ta päris edasi:

«Aga üks kollane kõuts meie õues räägib, et kollased on paremad?»

«Tema jutul pole mingit kaalu,» ütles Lubivalgeke rahustavalt.

«Kollased kassid on kõik rumalad, olgu nad plüüdist või kummist. Rumalad, laisad ja laiad. Vaata, kuidas nad busis istuvad — nende päralt on alati poolteist kohta, teised leppigu poolega.»

«Jah, see on õige,» möönis Lumivalgeke. «Aga mis sa hallidest kassidest arvad?»

«Mis neist üldse arvata! Pole neil nagu ega tegu, nagu porikäkid, ainult et jalad all. Ja salakavalad! Limpsivad sul piima nina eest ära, nii et ei märkagi.»

«Minu meelest on mustad hullemad,» tähendas Lumivalgeke.

«Mustad on röövlid!» hüüdis Lubivalgeke. «Need tõmbavad sul hiire hammaste tagant ära. Ja missugused lõus-
tad neil on, viimasel kui ühel, nagu tahmaga üle viksitud. Mina ei sõandaks

niisugusega pimedaski tänavale minna.» Lumivalgeke ohkas kergendatult ja ütles:

«Mina arvasin ise ka, et ega teist karva kassid valgete vastu saa, aga armas on sedasama sinu suust kuulda. Muidu süda vahel kripeldab, kas ma mõtlen küllalt erapooletult.»

«Ole täiesti muretu,» rahustas Lubivalgeke. «Valged kassid on üle kõige... Eriti lubivalged.»

«Mis?!» hämmeldus Lumivalgeke. «Sa vist tahtsid ütelda: lumivalged.»

«Ei, ei, sa kuulsid õigesti,» ütles Lubivalgeke. «Just lubivalged on kõige etemad. Lumivalged on natuke, kuidas ütelda, nipsakad. Jah, nipsakad.»

«Kräu!» turtsatas Lumivalgeke ja pööras end kannapealt ringi. Sealjuures müksas tahtmatult Lubivalgekest.

Viimasele tuli müks ootamatult, ta kaotas tasakaalu, ja et mitte kukkuda, krahmas Lumivalgekesest kinni. Nüüd ei suutnud seegi enam planguserval püsida ja nii nad lendasid koos alla. Aga üks samal päeval oli majas korstnapühkija käinud ja tassinud plangu kõrvale suure tahmahunniku. Sellesse meie sõbrad nüüd kukkusidki.

Pärast vannitati neid küll bensiinis ja tärpentinis, aga valgeks enam ei saadud.

Mida see lugu meile õpetab?

Kui istud kõrgel plangul,
pea kinni oma müsi,
see alla kukub robinal,
kes räägib rumalusi.

LEILI ANDRE

PRILLID

MEIE KUSTIL KIRJUD PRILLID,
MADISEL ON MUSTAD PRILLID,
HELJUL HELEROOSAD PRILLID,
LILLIL AGA LILLAD PRILLID.

MAAILM ISE, NALJAVANA,
KÕIGI JAOKS ON ÜKSSEESAMA.

IRA LEMBER

ÕNNETOOJA

KÜLL ON KORSTNAPÜHKIJAL HEA,
IGA PÄEV TURNIB TA KORSTNA PEAL.

KEEGI EI RIIDLE, KEEGI EI SARJA,
KUI TA RONIB KATUSEHARJAL.

KÜLL ON KORSTNAPÜHKIJAL HEA,
PÄEVAL TA PESEMA END EI PEA.

SEST EI TEHTA JU KÜSIMUST,
KUI TA TAHMAST ON SÜSIMUST.

IGAS AHJU JA KORSTNAGA MAJAS
KORSTNAPÜHKIJAT HÄDASTI VAJA.

TAHMAST PUHASTAB LÕORID TA,
ISE LÖBUSALT LÕORITAB.

KÜLL ON KORSTNAPÜHKIJAL HEA,
IGAÜKS TEMAST LUGU PEAB.

TULEKS TA UUEL AASTAL VAID KÜLLA,
TERVEKS AASTAKS MUL ÕNNE SIIS KÜLLALT!

VANA RUPERT HAKKAS NÄÄRIVANAKS

Kord nii vanal ajal, millest praegu ainult raamatutest lugeda, oli ühe kaugel maa külarahval rumal komme lapsi niiviisi hirmutada: «Kui sa, tüdruk, jonni ei lõpeta, tuleb näärde ajal vana Rupert ja annab sulle vitsul!» Või koguni: «Kui sa, poiss, kohe vallatust ei jäta, tuleb näärde ajal vana Rupert ja pistab su kotti!»

Ja kui näärde saabused, pani üks külamees endale vanad närused riided selga ja vana näruse kaabu pähe. Näo määris tahmaseks. Ühte kätte võttis vitsakimbu, teise kätte suure kartulikoti. Oli selle külamehe tõeline nimi Hans või Hannes või midagi muud, kuid nüüd kutsuti teda tingimata vanaks Rupertiks.

Vana Rupert läks kotti järele lohistades mööda külatänavat. Kui ta mõnd last õues nägi, hakkas seda kohe kangesti kisades taga ajama.

Vana Rupert läks tallu ja küsis: «Pereema, kas siin on üleannetuid lapsi?» «Ei ole!» vastas pereema.

Vana Rupert vehkis vitsaga peitupugenud laste poole ja käratas:

«Et te alati vanemate sõna kuulate, muidu...!» Ja läks järgmisse tallu lapsi ähvardama ja noomima.

Aga kord juhtus midagi õige toredat. Ja seegi oli nii vanal ajal, millest praegu ainult raamatutest lugeda.

Ühes külas elas hästi heasüdamlik mees. Kahjuks keegi ei tea enam, kas ta nimi oli Hans või Hannes või midagi

muud. See mees pidi näärde ajal hakkama vanaks Rupertiks. Kuna mehel oli hästi hea süda ja ta lapsi armastas, siis otsustas ta hakata hoopis... Kelleks! Seda ta ise veel ei teadnud. Igatahes pani see mees endale selga kõige uuemad rõivad, mis tal olid. Näo pesi puhtaks. Vitsakimbust võttis niisama naljaks ühe peenikese rao ja pistis selle vöö vahele. Kotti aga ladus punapõskseid õunu täis.

Mees läks mööda külatänavat. Kui ta õues mõnd last nägi, naeratas lahkelt ja küsis: «Kas oled ka hea laps!» «Hea!» vastas laps. Mees andis talle punapõskse õuna.

Mees läks tallu ja küsis: «Pereema, kas siin on häid lapsi?»

«On küll!» vastas pereema. Mees kin kis lastele punapõskseid õunu.

Ühes talus üks laps küsis: «Kes sa, hea onu, oled!»

Mees ei teadnud muud vastata kui: «Eks ikka vana Rupert.»

«Ei ole,» ütles laps. «Oled näärivana!»

Ja nii hakkaski selles külas näärde ajal vana Ruperti asemel näärivana lapsi külastama. Vanalt Rupertilt pärandas näärivana ainult vitsa, mida ta kunagi ei kasuta, ja kotti, mis on kingitusi täis. Niisugune kena komme levis peagi teistesse küladesse, siis linnadesse, siis teistesse maadesse. Eesti lapsi hakkas näärivana külastama sinu vana-vanavana ajal.

EINO TALI

Hiljaaegu valmis **LEELO TUNGLAL** kaks käsikirja — «Koera elu» ja «Hundi lugemine». Neist mõlemast tulevad lõbusate luuletuste raamatud. Praegu tõlgib Leelo Tungal vene kirjaniku Ovsei Drizi lasteluuletusi. Pealkirja järgi tundub see raamat samuti lustlik. «Tširi-biri-bom» — eks ole! Lastetelefilmi «Ooperimäng» olete kindlasti juba näinud. Seegi on ju lõbus! Nii et näete, kui palju rõõmsat on kirjanik teile kirjutanud!

REBASE KUTSE

**TULGE KAASA, NOORED KANAD,
JA KUI SOOVI ON, KA VANAD!
KANNATE METSAS —
MIS VEEL VÕITE TAHTA! —
PEHMET LÄIKIVAT
REBASENAHKA.
AUH-SÕNA!**

HUUGO

«KUULE, MEMM!» HÜÜDIS EMA. «KAIU ÜTLES «HUUGO»!»

MEMM TULI KÖÖGIST, PÜHKIS KÄED KÄTERÄTIKUGA KUIVAKS JA JÄI DIIVANIL LAIUTAVAT KAIUT VAATAMA. SEE AGA LESIS NIISAMA JA PÖRISTAS OMAETTE: «VÖRR-VÖRR-ÄÄ-ÄÄ!»

«SEE TULI TAL KOGEMATA,» ARVAS MEMM.

MAIU KÄIS ÜMBER DIIVANI, PÄÄSEMATA KUIDAGI EMA LIGI.

«MÖTLE, ALLES KAHEKUUNE, JA JUBA ÜTLEB «HUUGO»!» IMETLES EMA.

«AGA MINA EI TUNNE ÜHTKI HUUGOT,» VAIDLES MEMM VASTU.

«KAIU VÕIB-OLLA TUNNEB,» NAERIS EMA.

MAIU MÖTLES, MISSUGUNE PEAKS VÄLJA NÄGEMA SEE HUUGO, KEDA KAIU TUNNEB. VIST PAKS, PALJA

PEAGA JA ILMA HAMMASTETA NAGU KAIU ISE. AGA KINDLASTI HIRMUS SUUR. PUH, KUI KOLE HUUGO! «OH SA VÄIKE HUUGO,» KÕDISTAS MEMM KAIU PÖSKE. «KÜLL SA OLED MEIL PEHMEKEI!» EMA TÖSTIS KAIU HÄLLI TAGASI: «NO TUDU NÜÜD, KULLAKE!»

MAIU ISTUS PÖRANDALE. TA MÖTLES, ET TAL POLE KORDAGI PÄHE TULNUD «HUUGO» HÜÜDA, JA KARJUS: «HUUGO! HUU-UUGO! HUUUUUUGO!»

«MIS SA ÜÜRGAD! EI LASE KAIUL TUTTU JÄÄDA. ISE JUBA VARSTI KOLMEAASTANE, AGA HÜÜAD RUMALUSII!»

SAA SIIS NEIST SUURTEST INIMESTEST ARU! IGATAHES OLGU SEE VIIMANE KORD «HUUGO» ÕELDA. HÜÜDKU SEE KAIU KAS VÕI HUUGO, TUUGO JA PUUGO — KÄIA EI OSKA TA IKKAGI, HÜPPAMISEST RÄÄKIMATA!

LEELO TUNGAL

SAARMA NAHK

**SA ARMAS AEG,
SA ARMAS AEG —
SA, SAARMAS, TÖÖTAD
KOGU AEG:
ET IGA HETKE KASUTADA,
KAOD VETTE KALLI KASUKAGA
JA TULED, TORKIV AHVEN SUUS!
KAS NII SU MANTEL SEISAB UUS!!**

**«SA, SÖBER, ÄRA PANE PAHAKS:
MA TEEN, MIS TAHAN,
OMA NAHAS!»**

HELJO MÄND

VARESE KUUSED

Aldo nägi metsas väikest kuuske. Kuusel olid pehmed paksud okkad.

Aldo võttis käpiku käest, et neid katsuda.

«Krrraaks! Ärrra võta! Krrraaks!» karjus Vares ta selja taha.

Aldo ehmus. Kui keegi nii ootamatult kõrva sisse kraaksub, siis tohib eh muda. See pole argus.

«Ärrra võta! See on minu näärrrikuusk. Krrraaks!»

«Sinu!» imestas Aldo.

«Minu,» kinnitas Vares.

Aldole tegi Varesse kuuselugu nalja.

«Mis sa kuusega teed! Sul pole ju nääriehteid!»

«Krrraaks! On küll. Lumetärrrad.»

«Aga küünlaid sul ikka pole.»

«Krrraaks! Tähed on näärrriküünlad.»

Aldo läks teise pisikese kuuse juurde. See oli ka ilus näärikuusk.

«Krrraaks! Seda ka ärrra võta! See on minu sösarrra kuusk. Ja see on minu venna kuusk. Kõik kuused siin metsas on minu perrekonna omad.»

«Küll sa oled kadekops!» ütles Aldo. «Ja mina tahtsin sulle veel nääriõhtul panna tüki verivorsti aiateibasse.»

«Krrraaks! Näärrriõhtul verrrivorrsti! Võta minu näärrrikuusk! Võta kõik näärrrikuused. Mul pole enam neid farrvis.»

Kuid ka Aldol polnud kuuske tarvis. Ta oli tulnud metsa ainult jalutama.

«TÄHEKE» KIIDAB KÕIKI,
KES SEL AASTAL TALLE OMA
KIRJATÖID ON SAATNUDI
TUBLIMAD OLID: HANNELI
JUURMA KIVIÖLI 1. KESK-
KOOList, KARIN TEDER
HAAPSALU 1. KESKKOOLIST,
KALLE KÜLAOTS RIDALA 8-KL.
KOOList, RIIN ALATALU JA
TIIU TARAS TALLINNA
44. KESKKOOLIST, EPP LÕUK
KINGISSEPA ALGKOOList,
AIYO HOBOLAINEN TAGULA
ALGKOOList, KRISTIN LIIV
TARTU 2. KESKKOOLIST,
AVE VOOLAID TARTU
10. KESKKOOLIST, PILLE
MEOS RÕNGU 8-KL. KOOList,
LILY RAAB TALLINNA
4. KESKKOOLIST, ELVE
SAARSE JA MARGUS SANGLEPP
MÄRJAMAA KESKKOOLIST,
ILONA JUUDAS TALLINNA
24. KESKKOOLIST, KATRI-NELE
LEISSAR TALLINNA 2. KESK-
KOOList, SIGNE LEPP TARTU
5. KESKKOOLIST, SIRJE
SAAR HARGLA 8-KL. KOOList,
ÜLLE KULLERKUPP LIHULA
KESKKOOLIST, MARI-ANN
KALV JA MARTTI PAJULA
TALLINNA MUUSIKAKESKKOOLIST.

LUMEHELBEKESTE TANTS

Malle oli kooli nääripeol lumehelbeke. Enne näärivana tulekut tantsisid kõik lumehelbekesed mööda saali ringi ja keerlesid koos tuulepoistega. Tantsides töid nad ka näärivana saali.

Malle oli see, kes tal käest kinni hoidis ja kuuse alla istuma juhtas. Selle eest paitas näärivana oma suure käpikuga Malle pead ja lubas ta põhjamaale kaasa võtta.

Kodus jutustas Malle sellest õhinal ka isale ja emale. Ema ja isa aga kiirustasid oma nääripeole ja Malle ei jõudnudki kõigest rääkida. Niipea kui isa ja ema olid läinud, pakkis Malle oma lumehelbekesekleidi paberist välja ja pani selga. Tore oli ümber kuuse tantsida. Mallet see üldse ei seganud, et ta oli üksinda.

Nüüd ta kujutles, et on lumehelbekeste kuninganna, et terve toatäis helbeid tantsib temaga ühes rütmis.

Äkki ta tundis, et lendab koos teiste lumehelvestega üle valgete põldude. Näärivana hääl aga ütles: «Ma ju lubasin sind põhjamaale viia.»

Põhjamaal oli kõik väga valge, pehme ja ilus. Malle mõtles, et küll näärivanadel on siin tore elada.

Äkki nägi Malle lumekuninganna lossi. See säras ja kiirgas üleni ja Mallet hakkas korrapealt külm. Näärivana aga paitas ta pead ja ütles ema häälega: «Mallekene, kas siis niimoodi tohib — õhukese marlikeidiga vaiba peal magada!»

Malle proovis pärast küll veel põhjamaale tagasi rännata, aga voodis sooja teki all ei tulnud sellest enam midagi välja.

KAJA JANTSON,
Pärnu 8. 8-kl. Kooli IV-b klassi õpilane

«Näärivana läheb ära» —
joonistanud RIIN ALATALU
Tallinna 44. Keskkoolist.

LIBE JÄÄ

Oli väga libe jää.
Lapsed läksid liuglema.
Küll nad alles trallitasid,
muhke pähe pallitasid.
Ats see liugles,
oi, oi, oi!,
lõpuks muhu pähe sai.
Peep see liugles,
oi, oi, oi!,
palju muhke pähe sai.

MARET NAGLAND,
Rõсна Algekooli
II klassi õpilane

NÄÄRIMEES JA PÄKAPIKUD

Toredal talvemaal
sõitis metsas näärisaan.
Saanis istus näärimees,
valge habe oli ees.

Saanis olid päkapikud,
seisid püsti nagu tikud.
Laste juurde sõitsid nad
kingitusi jagama.

KALLE ROODEN,
Lehtse 8-kl. Kooli
II klassi õpilane

NÄÄRIVANA

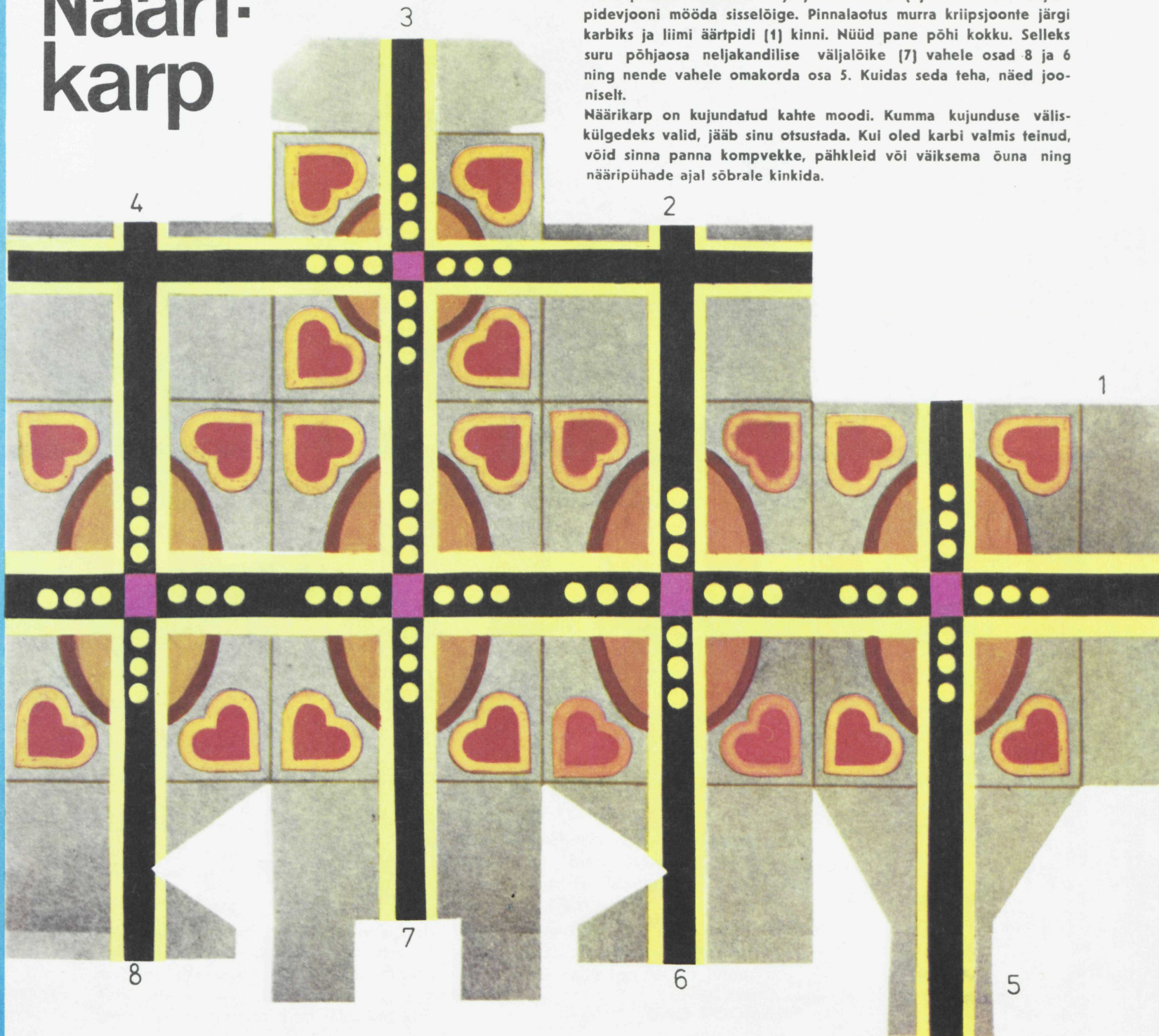
Väljas ilus talveteel,
hobu sumab läbi lume.
Näärivana võttis ree
ja nüüd laste juurde tuleb.

Lapsed teda ootavad.
Juba kurvaks muutub meel.
Aga äkki märkavad
näärivana aiateel.

LII VAINJÄRV,
Tallinna 44. Keskkooli
IV-a klassi õpilane

Nääri- karp

SEDA SINIST JOONT MOODA LÕIKA VALJA KORVALOLEV KASITAOLEHT

Karbi pinnalaotus lõika välja ja tee kaane (3) mõlemale küljele pidevjooni mööda sisselõige. Pinnalaotus murra kriipsjoonte järgi karbiks ja liimi äärtpidi (1) kinni. Nüüd pane põhi kokku. Selleks suru põhjaosa neljakandilise väljalõike (7) vahele osad 8 ja 6 ning nende vahele omakorda osa 5. Kuidas seda teha, näed jooniselt.

Näärrikarp on kujundatud kahte moodi. Kumma kujunduse väliskülgedeks valid, jääb sinu otsustada. Kui oled karbi valmis teinud, võid sinna panna kompvekke, pähkleid või väiksema õuna ning näärripühade ajal sõbrale kinkida.

VÄIKE

KOLLANE

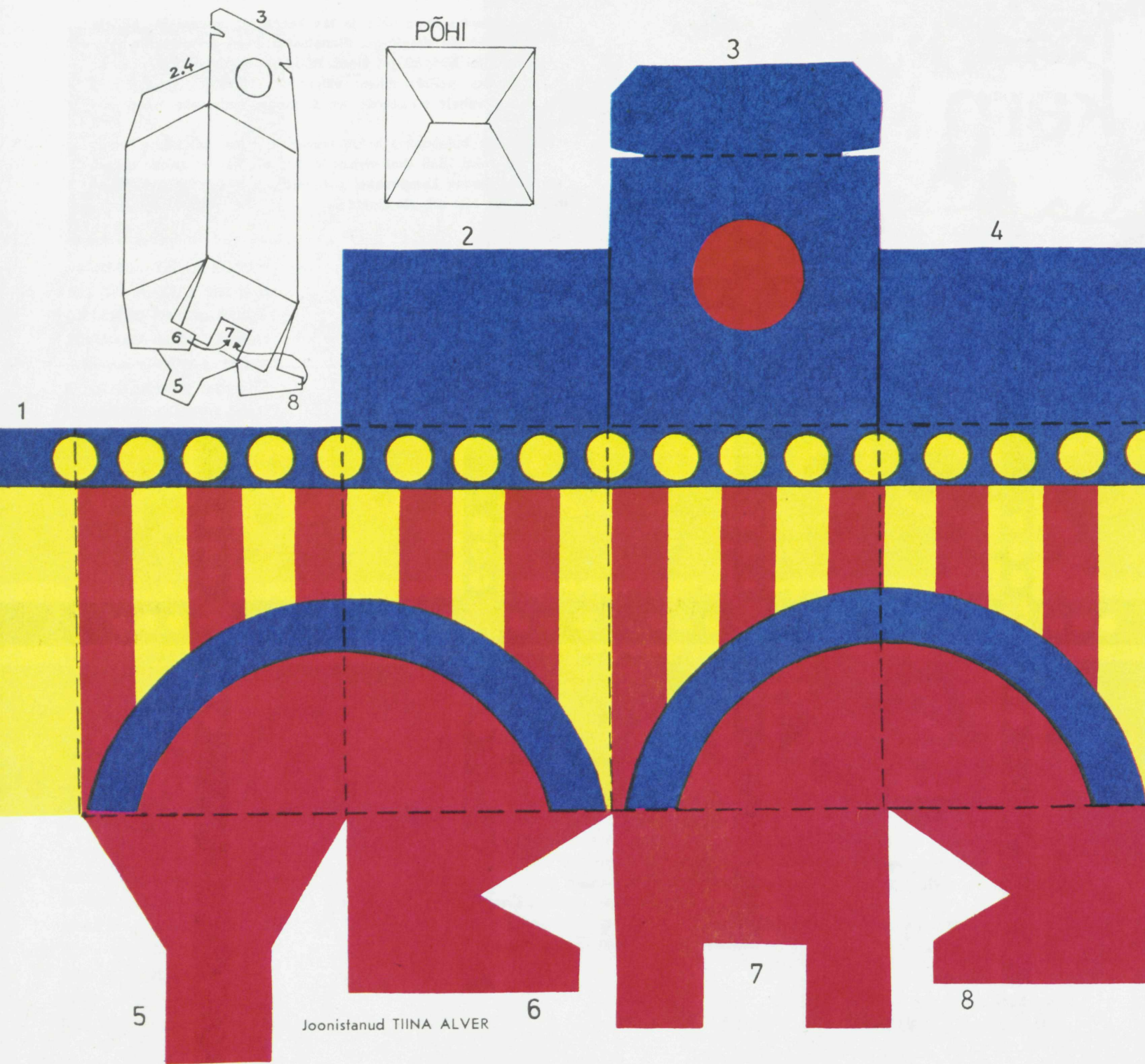
LAEV

Nägin kaugel mere peal
väikest kollast laeva.
Valge puri lehvis seal,
suitsu tõusis taeva.

Pagar kuumast ahjust tassis
präänikuid ja kooke,
õhtust hommikuni rassis,
segas mahlajooke.

Seal laevalae peal õitseud
kaks väikest pirnipuud,
ja nende okstel kiikusid
kaks rõõmsat kakaduud.

Tuul peagi löötsus täies väes
ja voogas merepind.
Siidpuri paisus tuule käes,
laev lendas nagu lind.

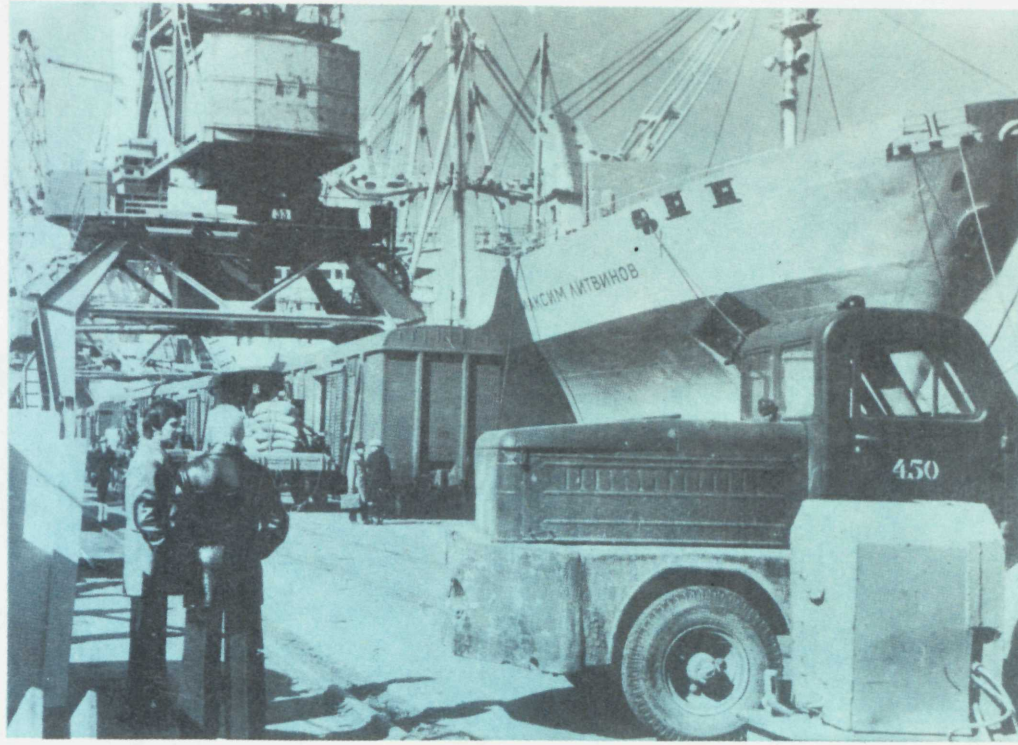
TALLINNA KAUBA- SADAMAS

Kui palju on siin väikesi ja suuri laevu ning kraanahiiglasid! Kraanade pikad terasnokad tõstavad laevadelt kaste, kotte, tünne. Ühele laevale laadib kraana autosid, teisele ekskavaatoreid, kolmandale kogukaid kaubapakke. Kaidel sõidavad elektrikärud ja veoautod. Rööbasteel liigub vedur, vedades vagunirodu enda järel. Kogu sadam on täis mootorite müminat ja vintside raginat. Laadijatel on kiivrid peas ja presentkindad käes. Nad töötavad päeval ja ööl. Ja kaubalaevad aina tulevad sadamasse ning lähevad siit jälle mereteele. Aga sellel viisaastakul hoogustub sadamatöö veelgi. Senisest rohkem hakkab sadam vastu võtma nii kodu- kui ka välismaiseid laevu.
...Uhke kaarega sõidab sadamasse suur kaubalaev «Maksim Litvinov». Ta

on olnud kaua reisil. Et Aafrika rannikult Tallinna jõuda, tuli sõita mööda Atlandi ookeani ning ületada siis Põhja- ja Läänemeri. Nüüd lendavad laevale vastu valgetiivulised kajakad ja jäävad käratsedes mastide kohale tiirutama. Laeva komandosillal seisab kapten. Ta jagab madrustele veel viimaseid käske.
Kui kaubalaev on jämedate trossidega kai äärde kinnitatud, lähen uudistama: «Mis meile tööte?» Laevalael näen palgivirnu. «Punane puu,» ütlevad madrused. «Need puud kasvavad ainult Aafrika kuumal päikesel all. Palke võib tükideks saagida kuipalju tahes, ikka jäävad need läbinisti punaseks. Niisugustest ilusatest palkidest tehakse vineeri, millega kaetakse kapiuksid ja diivani kaetugesid.
Laeva laadungiruumid on täidetud kot-

tidega. «Mis neis on?» Vastatakse: «Kakaooad!» Muidugi, neid vajavad meie maiustusevabrikud. Kakaoubadest jahvatatakse maitstva joogi jaoks pulbrit ja sellest pulbrist tehakse ka šokolaadi. Ja veel: kakaoubadest pressitakse kakaovõid, mida saia peale määratakse või ravimite ja seepide valmistamiseks kasutatakse.
«Maksim Litvinovi» kõrvale sõidab mööda rööbasteed kraana ja ajab oma tõstenoka õieli. Laevalt hakatakse elektrikärudele laadungit tõstma. Parajasti kui kakaokotte kaubavagunisse laaditi, vajutasin fotoaparaadi päästikule. Nii sain kaubasadamast pildi, mida ka sina selle loo juures näed.

UNO ROOMANN

Selle «tähekes» kujundamisest võtsid osa ENSV Riikliku Kunstiinstituudi üliõpilased.

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Täheke» nr. 12 — 1976. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetuse käsikirju ei tagasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kotkas, E. Mardi (peatoimetaja), H. Mänd, A. Piirma, H. Rattiste. Kunstiline toimetaja E. Pikk, tehniline toimetaja A. Aare, vanemkorrektor E. Orgmets. Telefonid: vastutav sekretär 681-319; kunstilise toimetaja 681-321; koostöö, teadus, tehnika 681-315; kirjandus, kirjad 681-317; korrektuur 681-318.

Laduda antud 3. XI 1976. Trükkida antud 19. XI 1976. Trükiarv 68 000. Ofsetpaber nr. 1, 60x90/8. Trükkipoognad, 2. Arvestuspoognad 2,65. MB-10108. Teillimise nr. 3554. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükkkoda, Tallinn 200 001, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel JARONA MELNIKOVA
joonistus «Esimene lumi».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Комитета Пioneерской организации Эстонской ССР «Тяжеке» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии. Tallinn, 200 001, Пярну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Таллинн, 200 101, Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Объем 2 печ. листа. Заказ № 3554. Тираж 68 000.

Kas kõik laual olevad ehted on riputatud ka nääripuule?

Tiit ja Teet on kaksikud. Nad on väga sarnased. Ometi saab nende vahet teha vähemalt viie erinevuse järgi. Millised need on?

Mille sai kingiks kumbki poiss?

